

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa A. B. C.
przeciwko [...] Bank S.A. w W.
o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 września 2017 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 września 2017 r. pozwany [...] Bank S.A. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tymczasem skarżący w zawartym w skardze kasacyjnej wywodzie nie wykazał

wystarczających podstaw do uznania, iż wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się w części do nieuprawnionej w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. polemiki z ustaleniami Sądu drugiej instancji co do zakresu stosowania w aspekcie czasowym wzorca umowy zawierającego sporne klauzule. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika bowiem, że okoliczność stosowania spornych klauzul przez pozwanego od dnia 18 grudnia 2013 r. nie została przez niego zaprzeczona, zaś okoliczność, że sporne klauzule nie były przedmiotem indywidualnego uzgodnienia została przyznana przez pozwanego Bank w odpowiedzi na pozew. Prawdopodobność tych ustaleń ze względu na zakaz wynikający z art. 398³ § 3 k.p.c. oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustaleń faktycznych i oceny dowodów - co obejmuje także ustalenia dokonane bezdowodowo (okoliczności przyznane, niezaprzeczone, domniemania faktyczne) - nie może być przedmiotem kontroli kasacyjnej.

Za oczywiście uzasadnioną nie może być uznana skarga kasacyjna w części, w jakiej kwestionuje, że przedmiotem oceny była abstrakcyjna kontrola klauzul zawartych we wzorcu umowy, a nie kontrola incydentalna postanowienia konkretnej umowy zawartej pomiędzy stronami, a która to umowa stanowiła jedynie środek dowodowy dla wykazania treści wzorca.

Nie mogą również stanowić skutecznej podstawy dla wywiedzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej twierdzenia pozwanego dotyczące tożsamości kwestionowanych postanowień wzorca z treścią klauzuli wpisanej do „Rejestru klauzul niedozwolonych” pod pozycją nr 6068. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CZP 17/15 (OSNC 2016, nr 4, poz. 40) - dotyczącej skutków prawomocności materialnej wyroku uznającego postanowienie wzorca za niedozwolone - wyjaśniono, że postanowienie wzorca jest konkretyzowane przez treść normatywną ustaloną na podstawie jego brzmienia, ewentualnie w powiązaniu z innymi postanowieniami wzorca, a nie przez samo to brzmienie i jego językowy kontekst w ramach wzorca. Nie chodzi o postanowienie o określonym brzmieniu, łącznie z językowym kontekstem wzorca, ale o wysłowioną w nim, przy uwzględnieniu normatywnego kontekstu wzorca, skonkretyzowaną treść normatywną, tj. normę lub jej element,

określający prawa lub obowiązki stron. Argumentacja skarżącego sprowadza się jedynie do akcentowania językowej tożsamości treści jednej z klauzul wzorca objętego sporem z klauzulą wzorca wpisanego do „Rejestru klauzul niedozwolonych”, bez wykazania ich tożsamości normatywnej w powiązaniu z innymi postanowieniami wzorca.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie kwestionującym stanowisko Sądów *meriti*, że konstrukcja UNWW ma gruncie przedmiotowych klauzul była niedozwolona, nie zawiera w ogóle wyводу wykazującego oczywistość tego zarzutu skargi kasacyjnej.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).